బతకాలంటే పారిపో!

సికిందర్

(గత సంచిక తరువాయి)

9

ఆ సాయంత్రం ప్రతాపరావు నన్ను పిలిచి కూర్చోమన్నాడు కుర్చీ చూపిస్తూ.

సంకోచిస్తూ కూర్చున్నాను. ధైర్యంచేసి అతని ముఖంలోకి చూశాను. అతడెంతో ప్రశాంతంగా, సౌమ్యంగా కనిపిస్తున్నాడిప్పుడు.

"కమలాకర్, నిన్న నిన్ను కోప్పడ్డాను కదూ? వచ్చే కోపంతో విచక్షణ కోల్పోతాను. నా వయసు ఆరోగ్యం, సమస్యలు...బ్రతుకే అలాంటిది! నన్నర్థం చేసుకుంటావా?"

తలూపాను వెంటనే. "చేసుకుంటాను సర్."

"నో హార్డు ఫీలింగ్స్?"

"నో హార్డు ఫీలింగ్స్, సర్."

లీల వస్తూ కనిపించింది ఇంట్లోంచి. ఆమె చేతిలో బ్యాగు వుంది. ఆమె తిన్నగా వచ్చి భర్త ప్రక్కగా

నిల్చుంది. "షాపింగ్ కి వెళ్తున్నాను, గంటలోగా వస్తాను" అంది చిన్నగా.

రావ్ ఆమె ముఖంలోకి అనునయంగా చూశాడు. "త్వరగా వచ్చేయి, చీకటిపడకుండా."

ఆమె తలూపి కదిలింది కారు వద్దకి, నన్ను అసలు చూడకుండా.

ఎంత చక్కని అభినేత్రి!

అభినేత్రి? కలవరపడ్డాను. షాపింగ్ కా? శివకుమార్ మెదిలాడు వెంటనే నా మనసులో. అతనిక్కడ లేడు. ఈమె బైటికెళ్తోంది. ఏమిటి దీనర్థం? గతరాత్రి శివకుమార్ ప్రస్తావన వచ్చినపుడు లీల మాటలు, ప్రవర్తన నాకు స్ఫురించాయి. ఉలిక్కిపడి చూశానామెవైపు. ఆమె కారెక్కి వెళ్ళిపోతోంది... వీళ్ళిద్దరిప్పుడు కలుసుకుంటారా? ఇద్దరూ కలిసి రావ్ ని వంచిస్తున్నారా?

నాకు పట్టరాని ఆవేశం వచ్చింది — లీల నాతో నటిస్తోందా!

"కమల్ ...." రావ్ మాటలకి ఆవేశం అణచుకుంటూ చూశాను అతనివైపు, "చూశావా? ఎలా వుంది లీలావతి? షి ఈజె నైస్ ఉమన్. ఆమెవల్ల నేనెంతో శాంతిని పొందగల్గుతున్నాను. ఆమెదెంతో జాలి గుండె గాకపోతే నన్ను కట్టుకుంటుందా వయసులో! నాకూ, విక్కీకీ కొత్త జీవితాన్నిచ్చింది...." ప్రక్కన కూర్చుని చందమామ చదువుకుంటున్న విక్కీ తలమీద చిన్న దెబ్బ వేశాడు, "వీడి గురించి చాలా బెంగపడ్డాను మొదట్లో. లీలావతి వచ్చాక వీడి సమస్య తీరిపోయింది! ఆమె మాకెంతో మేలు చేసింది కమలాకర్; మన సెరిగిన మనిషి. అనాథలా వచ్చింది. మా జీవితాల్లోనే ఒక భాగమై

పోయింది... ''

వినలేకపోతున్నాను అతని మాటలు. మనసు పరిపరి విధాలపోతోంది. అనేక అనుమానాలు ముసురుకుంటున్నాయి. లీలను నమ్మాలా? శివకుమార్‌తో ఆమెకు వ్యవహారముందా? అయితే ఇది ఇంతకాలం రావ్‌కు తెలియకుండా వుందా? ఈ వయసుమీరిన భర్తలు తమ పడుచు భార్యల్ని క్షణం క్షణం వెయ్యి కళ్ళతో గమనిస్తూంటారు. రావ్ ఉదాసీనంగా వుంటున్నాడా?

ఆమె నన్ను వంచిస్తోందనే తలంపుకి ఆవేశం తన్నుకొస్తోంది. ఆమెను కాల్చి చంపేస్తాను ఈ సంగతి ఋజువైతే!

రాత్రి ఎనిమిది గంటలకి ఆమె తిరిగివచ్చింది. ఏవో ప్యాకెట్లు మోసుకొంటూ లోపలికెళ్ళింది. ఇంట్లోకెళ్ళిన పావుగంటకి మమ్మల్ని భోజనాలకి పిలిచింది. భోజనం చేస్తున్నంతసేపూ ఆమె సాధారణ ప్రవర్తనకి రెచ్చిపోసాగాను. ఎంత చక్కని నటి! ఎంత బాగా వ్యవహారాలు చక్కబెడుతోంది?

బాగా రాత్రయి, బంగళా అంతా చీకటయ్యాక పదిన్నరకు ఆమె నీడ నా వైపు వస్తూ కనిపించింది.... నేను నిన్నటి స్థలంలోనే ఎదురుచూస్తూ వున్నాను. ఆమె నన్ను సమీపించి భుజాలుపట్టుకు ఊపింది.

“ఏమిటి, ఏదో ఆలోచిస్తున్నావ్?”

ఈడ్చికొట్టాను ఆమె చెంపమీద.

ఆమె తూలి వెనక్కి పడబోయింది. కాని నిలదొక్కుకుని నిశ్శబ్దంగా ఓర్చుకుందా దెబ్బ. “రౌడీ ముఖం! గూండా జులుం! ఏం పట్టింది నీకు?”

"నన్ను మోసం చేస్తున్నావ్ మళ్ళీ!"

"నిన్ను మోసం చేస్తున్నానా?"

"లేదూ? ప్రాణభయంతో నన్నిలా లొంగదీసుకుని, మరోవైపు అలవాటు ప్రకారం ఆ కుమార్ గాడితో ప్రణయం సాగించడంలేదూ?"

"కమల్!"

"అవును, యూ ఆర్ డర్టీ క్రీచర్! సాయంత్రం వాణ్ని కలుసుకోవడానికి వెళ్ళావు. మీరిద్దరూ కూట్ర పన్నుతున్నారు. వాడితో ఆ నగలు దోచుకొని పారి పోదామనుకుంటున్నావ్. అంతవరకు నన్నాపడానికిలా నటిస్తున్నావు...."

"నీకెవరు చెప్పారు?" అందామె చటుక్కున నా దగ్గరకొచ్చి "అంతా నువ్వూహించుకుంటున్నావు. అది నిజంకాదు. శివకుమార్‌తో నాకేమీ లేదు. అతన్ని పట్టించుకోను. నన్నూ అతడు కన్నెత్తి చూడడు. చాలా నమ్మకస్తుడు మావారికి. పదేళ్ళకుపైనుంచీ వుంటున్నాడు ఆయన దగ్గర. ఎంత విశ్వాసపాత్రుడంటే — ఆయన డబ్బు వ్యవహారాలన్నీ అతడే చూస్తాడు. ఎన్నడూ అవకతవకలు జరుగలేదు. నువ్వతన్ని తప్పుగా భావిస్తున్నావు...."

"నువ్వతన్ని లొంగదీసుకున్నావు నాకు లాగే!"

"లేదు కమల్. అతను ఆడవాళ్ళని కన్నెత్తి చూడడు. ఇక్కడికి రాకముందు సైన్యంలో వుండే వాడట. చాలా చిన్నతనంలోనే చేరిపోయాడు. అప్పుడు యుద్ధంవచ్చింది. బాంగ్లాదేశ్ విముక్తి పోరాటంలో..."

"విముక్తి పోరాటంలో?"

"అతనికి పురుషత్వం పోయింది!"

"ఛ, నోర్మూయ్!"

"నిజం. కావాలంటే అతన్నే అడుగు. అతను చెప్పకపోయినా ముఖంలో భావాలే చెప్తాయి...."

ముఖంలో భావాలు....ఆలోచించాను. నిన్న సాయంత్రం అతను వేసిన ప్రశ్నా....నేనిచ్చిన జవాబూ అప్పుడతని ముఖంలో కళా....కానీ సంగతి ఇదంటే నమ్మ బుద్ధి గావడంలేదు!

మరొకటి స్ఫురించింది....ఆ రోజు గన్ ఫౌండ్రీనుంచి లీలను వెంటాడినప్పుడు, అప్పుడామె షాపింగ్ చేసుకొని తిన్నగా ఇంటికే వచ్చింది. మధ్యలో ఎక్కడా ఆగలేదు. ఆ రోజు రావ్ బొంబాయి వెళ్ళాడు. శివకుమార్ ఊళ్ళోనే వున్నాడు. అతన్ని కలుసుకోవాలంటే, అతనితో గడపాలనుకుంటే, ఆమెకు అంతకంటే మంచి అవకాశం, స్వేచ్ఛాలేవు. కానీ అలా జరగలేదు. అతనూ ఇంటికి రాలేదు. నేననవసరపు శంకతో ఆందోళన చెందుతున్నానేమో.

తల విదిలించాను బలంగా. లీల నిజాయితీగానే వుంది. ఆమె మోసం చేయడంలేదు నన్ను. నావన్నీ ఉత్త అనుమానాలు.

ఆ తర్వాత చాలా సేపటివరకు మేమిద్దరం ఈ లోకంలో లేము.

నా జుట్టులోకి వేళ్ళు జొనిపి లాగుతూ అంది లాలనగా, ఆయాసం తీర్చుకుంటూ. "కమల్, ఇలాంటి అనుభవం నా జీవితంలో పొందలేదు! ఎక్కడ నేర్చావీ కళ?"

"నా కళకంటే డార్లింగ్, నీ సహకారమే అద్భుతంగా వుంది!"

"నన్ను పొగడుతున్నావు, నీకిదో జబ్బు, అందర్నీ పొగడటం!"

"ముఖస్తుతికాదు, నిన్ను మనస్ఫూర్తిగా అభినందిస్తున్నాను."

"నువ్వు నీలోని టాలెంట్స్‌ని గమనించవు."

"గమనిస్తే గర్వం వచ్చేస్తుందని భయం. దాంతో అసూయా ద్వేషంవంటివి వచ్చేస్తాయి. అవన్నీ మనుషుల మధ్య సంబంధాల్ని పాడుచేస్తాయి! ఆ సంబంధాలు కోల్పోతే లీలా, విలువైన ఒక విజ్ఞాన గ్రంథాన్ని పోగొట్టుకున్నట్లే లెక్క!"

"నీకు రెండు నాల్కలున్నాయి కమల్."

"రెండా?"

"ఒకదాంతో కరుగ్గా మాట్లాడతావు. రెండో దానితో తేనెలు కురిపిస్తావు."

"వెల్ — నా జీవితం, ఈ ఆవేశ్య సంఘర్షణా నన్నిలా తయారుచేశాయి. నిన్ను బాధిస్తే క్షమించు, లీలా!"

"ఇంతకూ నా గురించి ఏమనుకొంటున్నావు నీవు?"

"నువ్వు నాక్కావాలి. నువ్వు లేకుండా ఉండలేను. నువ్వు నాతోపాటు వచ్చేయకూడదా? ఎన్నాళ్ళిలా? నీ భర్త మరో నాల్రోజులు చూసి మమ్మల్ని పంపించేస్తాడు. అప్పుడు ఎలా కలుసుకుంటాం మనం? అసలు నువ్విలా అతన్ని నిద్రపుచ్చి రావడం బాగా లేదు. అతనికి తెలిస్తే ...ఏం చేస్తావు?"

"అతనికి తెలియదు. మిమ్మల్ని మానిపించి నా నువ్విలాగే వస్తూండు."

"నో, ఈ రిస్కొద్దు. ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోదాం."

"ఎక్కడికి?"

"నువ్వు నిజం చెప్పు. నీకు నాతో వుండిపోవాలని వుందా లేదా?"

"వుంది. కానీ ఎలా? నన్నెలా భరించగలవు నువ్వు? నన్ను చూశావు కదా? నేనిప్పటికీ మారలేదు. నాకు ఐశ్వర్యం కావాలి. ఆ తర్వాతే ఏదైనా."

"అంత ఐశ్వర్యం ఒక్కసారి ఎలా వస్తుంది?"

"తలచుకుంటే ఏదైనా వస్తుంది."

"ఎలా?"

నవ్విందామె. "ఎలా ఏమిటి? మనింటికొచ్చే దొంగ నువ్వే అనుకో, ఆ సేఫ్‌లో నగలు నువ్వు దోచుకుంటావు, మనం పారిపోతాం, అంతే!"

"జోక్ చేయకు, సీరియస్‌గా చెప్తున్నాను!"

"నేనూ సీరియస్‌గానే అంటున్నాను....నీతో రావడానికి, నీ దగ్గరేముంది? భవిష్యత్తులో కూడా ఏమీ ఉంటుందనే ఆశలేదు ఈ లెక్కన. నీ చదువు ఎందుకూ పనికిరాదని నీకు తెలుసు. ఈ డిటెక్టివ్‌గా ఎంత సంపాదించావు? ఓ పదివేలున్నాయా, ఏదైనా వ్యాపారం చేసి పైకిరావడానికి? అదీ లేదు. ప్రేమా పగా అంటూ భవిష్యత్తు నాశనం చేసుకున్నావు ఇన్నాళ్ళూ. పిచ్చితనం! నీలాటి ఉన్మాదుల్ని చూస్తే చంపేయాలని పిస్తుంది...."

"చంపెయ్యి!"

నవ్విందామె. "నన్ను చంపేస్తానన్నావుగా? ఏమైందా ఆవేశం?"

"నిన్నలా చంపను. ఇలా...."

ఆమె చటుక్కున జరిగి నన్నాపింది. "ఆగు కమల్,

నువ్వే ఆలోచించు. నేను కోరుకున్న స్థాయికి-కలలుగన్న జీవితాన్ని అనుభవిస్తున్నాను ఇపుడు. బాగా అలవాటు పడ్డాను ఈ రకం జీవితానికి. దీన్ని వదిలేసి ఇప్పుడు నీతో హఠాత్తుగా కిందికి రమ్మంటే ఎలా వీలవుతుంది? నువ్వే పైకి రావాలి. నన్నందుకోవాలి. అందుకు చాలా కాలం—ఎంతో కొంత కాలమైనా పట్టవచ్చు. పైగా అదృష్టముండాలి. నీ కదృష్టముందని ఏ నమ్మకంతో నేను నీతో అధమస్థాయి త్రుక్కి సిద్ధపడిరాను? అందుకే చెపుతున్నాను, నేనిక్కడే వుంటాను అంతవరకూ. నువ్వు బాగా సంపాదించి తిరిగిరా. నీతో వచ్చేస్తానప్పుడు తప్పకుండా!"

"ఓహ్, నేనున్నపళంగా ధనవంతుడు కావాలంటావు. అంతేనా? అయితే స్మగ్లర్నవుతాను, బందిపోటు నవుతాను. ఈ ప్రపంచాన్నే కొనేసి నీ కాళ్ళ దగ్గర పరుస్తాను—"

"నువ్వేదేమీ కానవసరంలేదు. ఒక మామూలు దొంగవైతే చాలంటున్నాను. అవకాశం నేను చూపిస్తున్నాను. ఉపయోగించుకోవడం నీ వంతు. దీంతో నువ్వు నన్ను శాశ్వతంగా పొందే యోగ్యతను సంపాదించుకుంటావు కమల్."

"నువ్వు నిజంగానే అంటున్నావా, లీలా?"

"నిజంగానే! ఆ సేఫ్‌లో నగలు తీసుకో. అదీ నీకుండే ఈ రెండు మూడు రోజుల అవకాశంలోనే. ఎవరికీ తెలీదు. ఆయన సేఫ్ ఎప్పుడూ తెరవడు. ఎప్పుడో తెరచి చూసుకునేసరికి మనం చాలా దూరంలో వుంటాం ఎవరికీ అందకుండా!"

"నా చేత—నా చేత నేరం చేయిస్తున్నావా, లీలా?"

"ఇది నేరం కాదు. అది పరాయి సొమ్ము కూడా కాదు. అతను పోతే ఎంతో కొంత ఆస్తి నాకివ్వకపోడు. అదే ఇదనుకుంటాను. నా ఆస్తిని నేను స్వేచ్ఛగా పొందుతాను. ఇందులో నా సహకారం వుంటుంది నీకు. ఈ మాత్రం కూడా నువ్వు చేయలేకపోతే నన్ను మర్చిపోవడం మంచిది, కమల్."

గబుక్కున ఆమెని దగ్గరకు తీసుకున్నాను. "లీలా, అలా అనకు! అలా తిరస్కరించకు! ప్లీజ్, నువ్వులేని బ్రతుకు వూహించలేను! నువ్వు నాక్కావాలి! నన్ను కాదనకు, ప్లీజ్!"

"కమల్, నన్ను కూడా అర్థం చేసుకో మరి!"

"అయితే చెప్పు, ఏం చెయ్యాలి? ఎలా చెయ్యమంటావు నన్ను?"

"రేపిపాటికి ఆ సేఫ్ ఖాళీచేసేయ్, డ్యూటీకొచ్చినప్పుడు. తాళంచెవి నేనే ఇస్తాను. నగలు బ్యాగులో నింపుకొని వెళ్ళిపో గప్ చిప్ గా, సేఫ్‌ని యథాప్రకారం మూసేసి. ఆ బ్యాగు నీ దగ్గరే భద్రంగా దాచు. ఈ దొంగతనం ఎవరికీ తెలియదు. ఆయనా అనుమానించడు. మనం కొన్నాళ్ళిక్కడే పరిస్థితులు గమనించి, వెళ్ళిపోదాం ఎక్కడైనా దూరంగా!!"

10

నా శరీరం వుండుండి జలదరిస్తోంది. హఠాత్తుగా వణుకు పుట్టుకొస్తోంది. గుండెను ఎవరో బిగిస్తున్నట్లు అనిపిస్తోంది....

సిగరెట్‌ని ఎడ తెరిపిలేకుండా పీల్చేస్తూ కిటికీలోంచి చూస్తున్నాను దూరంగా ఫ్యాక్టరీ గొట్టాలను....దొంగతనం చెయ్యాలి! నగలు దోచుకోవాలి! ఈ ఆలోచనే

భరింపరానిదిగా వుంది. ఇది నా వృత్తికే విరుద్ధం. బాస్‌కు ద్రోహం. ద్రోహమా? ఓహ్, బాస్ నాకేం చేశాడు! ఇన్నాళ్ళూ అతనికి చేసిన సేవ చాలు! ఇప్పుడు స్వంతం గురించి ఆలోచించుకోవాలి. నా జీవితాన్ని తీర్చి దిద్దుకోవాలి. బాస్‌కూ నాకూ ఇక గుడ్ బై, అంతే?

అతని హెచ్చరిక గుర్తుకొచ్చి నవ్వుకున్నాను.... నా ఖర్మ నన్నే అనుభవించమన్నారు. ఇది ఖర్మకాదు, అదృష్టం. లీల నా స్వంతం. నా సర్వస్వం. ఆమెకోసం ఈ పని చేసితీరుతాను! ఏ పనైనా చేస్తాను. మళ్ళీ ఆమెను పోగొట్టుకునే బుద్ధితక్కువ పని మాత్రం చెయ్యానుగాక చెయ్యను!

అప్పుడు తేలికపడి ఆలోచించసాగాను ఆమె చెప్పిన పనిని. ఆలోచిస్తే అందులో లోపాలే కనిపిస్తున్నాయి. అది క్షేమకరమైన పద్ధతికాదు. మరొకటి ఆలోచించాలి. మరోవిధంగా చేయాలి....అయితే ఈవిధంగా చేయాలంటే ఇందులో రిస్కువుంది. చాలా సాహసించాలి. ప్రతి అడుగు ప్రమాదంతో కూడుకున్నది. కానీ విజయం సాధిస్తే ఇంకెప్పటికీ నేను విజేతగా వుండిపోతాను. లీల చెప్పినదానివల్ల అదే క్షణంలోనైనా బద్దలుకావచ్చు.

లేచి వెళ్ళి ఆమెకు ఫోన్ చేశాను.

ఆమె వెంటనే పలికింది అవతల్నుంచి.

నేనన్నాను. "లీలా ఆ పని చేయాలనే నిర్ణయానికొచ్చాను. ఈ రాత్రికే చేస్తాను. అయితే నువ్వు చెప్పిన పద్ధతి మంచిదికాదు. యే క్షణంలోనైనా బద్దలవుతుంది. నీ భర్త ఎన్నాళ్ళవరకో సేఫ్ తెరవడని ఏమిటి నమ్మకం? ఎలా నమ్మాలి? రేపే తెరచి చూసుకోవచ్చు. లేకపోతే ఎల్లుండి. ఎవరికి తెలుసు? అలా జరిగితే అప్పుడేమవు

తుంది? మనం పారిపోగలమా వెంటనే? అలాచేసే అంతే సంగతులు. మన పలాయనం ఎందుకు జరిగిందో వూహించడం కష్టంగాదు వాళ్ళకు. అప్పుడు పోలీసులు రంగంలోకొచ్చారంటే. అంత తక్కువ వ్యవధిలో మనం దూరాన్ని మెయిన్‌టయిన్ చెయ్యలేం, లీలా!"

ఆమె అంది వెంటనే. "ఇక్కడే వుండిపోదాం మామూలుగా. ఎందుకు పారిపోవాలి అలా? కొంతకాలం వాళ్ళు దొంగకోసం గాలించి విరమించుకుంటారు. అప్పుడు మనదారి చూసుకోవచ్చు...."

"మనదారి సంగతి కాదు, లీలా. నేను మా బాస్ గురించి ఆలోచిస్తున్నాను."

"ఏమిటతని గురించి?"

"మనగురించి అతనికి తెలిసిపోయింది...."

"ఏమిటీ....! ఎలా తెలిసింది?"

"భయపడకు. అతనికి మన పూర్వ పరిచయం తెలీదు. నీతో మూడు రాత్రుయి గడిపాననే తెలుసు. మొన్న నీ జడలో పువ్వు ఒకటి రాలి నా జేబులో పడింది.... వెధవని, దాన్ని బాస్ ముందు పారేసుకున్నాను. అంతే, కనిపెట్టేశాడు కథ!

"ఓహ్, నాకెందుకు చెప్పలేదు మరి నువ్వు?"

"అవసరమనిపించలేదు. మళ్ళీ అలా చేయనని మాటిచ్చాను. నీకు దూరంగా వుంటానని ప్రామిస్ చేశాను. నమ్మాడు. బహుశః ఆ విషయం మర్చిపోయుంటాడు కూడా. కానీ లీలా, రేపీ నగలచోరీ బైట పడితే, వేసిన తాళం వేసినట్లుండగానే లోపల సొమ్ము గల్లంతెయ్యుంటే, సేఫ్‌ని బలవంతంగా తెరచిన చిహ్నాలేవీ లేకపోతే, దానికి సరిపడే తాళంచెవితోనే తెరిచినట్లు

తోస్తే, అదీ నా డ్యూటీ సమయంలో నాకు తెలియకుండా నే చోరీ జరిగిందని విశదమైతే లీలా, మనిద్దరం పెద్ద చిక్కులో పడతాం!"

"ఎలా, కమల్?"

"బాస్ నిన్నెప్పుడో అంచనా కట్టేశాడు. ఒక డబ్బున్న ముసలి భర్తకు అందమైన పడుచు భార్యవి! నీ అంతరంగం అతనికి అద్దంలా కనిపిస్తుంది. పైగా నన్ను లోబర్చుకున్నావు, ఇవి చాలు ఆ చోరీ నువ్వు నాచేత చేయించావని అనుమానించడానికి....అటువైన నీమీదా, నామీదా, నిఘా పెట్టేస్తాడు, అంతే! అప్పుడు మన స్వేచ్ఛని అతని దగ్గర కుదువబెట్టి చేతులు ముడుచుకొని కూర్చోవాలి. మసిలే వీలుండదు. కలిసే వీలుండదు. ఎప్పుడో హఠాత్తుగా యే పొరపాటుతోనో దొరికిపోతాం! బాస్ నన్ను క్షమించడు. నీ భర్త నా బాస్ నే బ్లేమ్ చేస్తుంటాడు....బాస్ చెడు పేరు తెచ్చుకోవడం సహించడు. తనే స్వయంగా రంగంలోకి దిగి మనిద్దరి బండారాన్ని బద్దలు చేస్తాడు—"

"అయితే....అయితే ఏం చేద్దాం?"

"ఆలోచించాను. ఈ పని అలా చేయకూడదు. చోరీ అలా రహస్యంగా వుండిపోకూడదు తెలిసేవరకూ. అది వెంటనే తెలిసిపోవాలి. ఎలాగూ ఆ నగలకోసం ఒక దొంగ ప్రయత్నిస్తున్నాడని అంతా నమ్ముతున్నారు కదా, ఈ చోరీ వాడిమీదకే వెళ్ళేలా రంగం సిద్ధం చేస్తే సరి!"

"అదెలా కమల్?"

అదెలాగో ఆమెకు చెప్పసాగాను....

11

సాయంత్రం నేను ప్రతాపరావు బంగళాకు వెళ్ళి నప్పుడు అతను లాన్‌లో కూర్చుని లైఫ్ పత్రిక తిరగే స్తున్నాడు. దూరంగా విక్కీ తన ధోరణిలో ఫుట్‌బాల్ ఆడుకొంటున్నాడు. ఇంట్లో కారులేదు.

"కూర్చో, కమలాకర్" అన్నాడతను కుర్చీ చూపిస్తూ, "ఇంట్లో ఎవరూలేరు. లీల ఇప్పుడే షాపింగ్ కెళ్ళింది. రాజూ వాడి భార్యా ఊరెళ్ళారు. ఉత్తరం వచ్చింది ఉదయం, వాడి తండ్రికి ఆరోగ్యం బాగా లేదట.... ఈ శివకుమార్‌ని ఆరుగంటలకే రమ్మన్నాను. ఆరున్నరవుతోంది. ఎందుకు రాలేదో ఇంకా...."

నా మనసంతా ఎలాగో అయిపోయింది. విక్కీని చూశాను దూరంగా.

"కానీ సర్, మీ మిసెస్ కూడా విక్కీని తీసుకెళ్ళరా షాపింగ్‌కెప్పుడూ?" అన్నాను, ఆందోళన అణచుకొంటూ.

అతను నవ్వాడు. "ఎందుకు లేదు? వాడికే ఇంట్రస్టు లేదు. స్కూలు ఇల్లూ తప్ప వేరే ప్రపంచం వద్దు వాడికి."

"మమ్మల్ని ఇంకెంతకాలం ఉపయోగించుకుంటారు?"

"చెప్పలేను. నమ్మకం కలగాలి, దొంగ ఇక రాడని."

"మళ్ళీ వస్తాడనుకోను, మొన్నటి అనుభవంతో."

"ఎలా తెలుసు? కొన్ని అలవాట్లకి అనుభవం అవరోధం కాదు."

"మీ సెక్రటరీ.... శివకుమార్‌ని బాగా నమ్ముతారా, సర్?"

"శివకుమారా? ఎందుకు నమ్మను? నా సర్వం అతనే. బిజినెస్ విషయాల్లో అతను లేకపోతే నేనేం చేసే

వాడినో తెలీదు. కేవలం అతనితోనే బిజినెస్ సెట్టు కొస్తున్నాను.." అతను ఉన్నట్టుండి పగలబడి నవ్వాడు. "కమలాకర్, నీకు తెలుసా? ఆ స్టుపిడ్ మిలిటరీలో చేరి మగసిరి పోగొట్టుకున్నాడు! బంగ్లాదేశ్ యుద్ధంలో బరస్టయిందతని ప్రాపర్టీ! వింటున్నావా? సంసార జీవి తానికి పనికిరాడు. ఇలాటివాళ్ళే వినయ విధేయులతో విశ్వాసపాత్రులుగా ఉంటారనుకుంటాను.... ఈ పదేళ్ళ నుంచీ ఎంత నమ్మకంగా ఉన్నాడనుకున్నావు? ప్రాణ మిస్తాడు నాకేదయినా అయితే. చాలా ఏళ్ళు అతని తీరుతెన్నులూ, ఒంటరి జీవితం కనిపెట్టి ఒకనాడు అడిగేశాను. అప్పుడు నాకంతా చెప్పేశాడు తన సంగతి! స్టుపిడ్, నా దగ్గర ఏదీ దాచడు. అదొకనాడు లీలకు చెబితే ఆమె నొకటే ...."

విస్తుపోయి చూస్తున్నాను అతన్ని. అతను ఇంకా చెప్పుకుపోతున్నాడు. నా చెవికేదీ ఎక్కడంలేదు. కానీ ఒక్కటి స్పష్టమయింది. లీలమీద నా అనుమానం పూర్తిగా తొలగిపోయిందిప్పుడు.

ఆమె సుమారు ఏడున్నరకు తిరిగి వచ్చింది.

భోజనాలకి కూర్చున్నప్పుడు రావ్ ఏవేవో చెబుతూ, నవ్విస్తూ, హఠాత్తుగా, ఒక అయిడియాతట్టి నన్ను చూశాడు గర్వంగా. ఆ అయిడియా నా ముఖంలో రక్తాన్ని తోడేసింది! లీల నా వైపు విస్మయంగా చూసింది! నగలు ఇంట్లో పెట్టుకుని దొంగతో చెలగాట మెందుకు—రేపే తీసుకెళ్ళి వాటిని బ్యాంకులో వేసేస్తా నన్నాడు రావ్!

నేను లీల చెప్పినట్లే గుడ్డిగా చేయాలనుకొనివుంటే, రేపు తెల్లవారుతూండగానే మా బండారం బద్దలయ్యేది!

లేదు, ఈ పని నేననుకున్నట్లుగానే చేయాలి.

భోజనాలయ్యాక నేనొక్కడ్నీ లైటికొచ్చి కూర్చు న్నాను ఆలోచిస్తూ. అప్పుడే శివకుమార్ వచ్చాడు ఎనిమిదిన్నరకు, స్కూటరుమీద. అతన్ని చూసి నాకు రావ్ మాటలూ, నవ్వూ జ్ఞాపకం వచ్చాయి.... లేచి అతన్ని సమీపించాను ఎదురొస్తోంటే. అతను ఆగి వింతగా చూశాడు.

"ఆయాం సారీ, మిష్టర్ కుమార్" అన్నాను అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ, "నిన్న అలా మాట్లాడినందుకు...."

అతను కలవరపడి చూశాడు.

"మీరేం బాధపడలేదుగా?" అన్నాను మళ్ళీ.

అడ్డంగా తలూపాడు వెంటనే.

"గుడ్, మనిద్దరం ఫ్రెండ్స్. ఓ. కే?" చెయ్యి అందించాను.

చటుక్కున చెయ్యి కలిపి నొక్కాడు.

"మీరెక్కడున్నారు? మీ బాస్ అరుగంటలనించీ చూస్తున్నారు" అన్నాను మళ్ళీ.

అతను వెంటనే చెయ్యివదలి గబగబా వెళ్ళిపోయాడు ఇంట్లోకి.

అతనివైపే చూస్తూ నిలబడ్డాను చాలాసేపు.

ఆ తర్వాత బంగళాచుట్టూ ఓ ప్రదక్షిణం చేసి వచ్చి కూర్చున్నాను, రివాల్వర్ తీసి చేతిలో తిప్పుతూ. అర గంటలో శివకుమార్ బయటకొచ్చి వెళ్ళిపోయాడు. అప్పుడు ఇంట్లో లైట్లన్నీ ఆరిపోయాయి. మరో పావు గంట తర్వాత వచ్చి నన్ను చేరుకుంది లీల!

ఆ మెని అక్కడే, ఆ కుర్చీప్రక్కనే గడ్డిలోకి లాగి..

గంటసేపటికి మేం విపరీతంగా అలసిపోయాం. లీవి

తంలో అదే చివరిరాత్రి అయినట్లుగా ప్రవర్తించాం.

ఆమె నన్ను గాఢంగా పెనవేసుకుని అంది, "కమల్ ఈ రాత్రికి చేస్తావుగా?"

"చేస్తాను."

"తాళంచెవి కిటికీ ప్రక్కన పూలకుండీలో వుంచుతాను."

"గుడ్."

"మళ్ళీ అక్కడే పెట్టేయి."

"అలాగే. కానీ తాళంచెవి నీ అందుబాటులోకెలా వచ్చింది? వస్తే ఇన్నాళ్ళూ సేఫ్ తెరచి ఎందుకు చూడలేదు? మొన్న అబద్ధం చెప్పావా?"

"లేదు. ఇన్నాళ్ళూ ఆసక్తిలేకపోయింది...."

ఆమె నా కంఠంమీద ముద్దుపెట్టుకుంది. తిరిగి నేను ఆమె చెక్కిళ్ళను చుంబించాను. చివరికి అయిష్టంగా, అతికష్టంమీద వేరుపడి వీడ్కోలు చెప్పుకున్నాం.... వీడ్కోలు.

అదే మా చివరి వీడ్కోలవుతుందని నాకు తెలియదప్పుడు.

పన్నెండు గంటలకి దిలీప్ డ్యూటీకి రావడంతో, అతన్నుంచి సెలవుతీసుకుంటూ చూశాను పరిశీలనగా. ఇతన్ని దెబ్బతీయగలనా నేను?

12

నేను ఫ్లాట్ కి తిరిగి వచ్చేసరికి పన్నెండున్నర అయింది—

బైక్ ని షెడ్డుకింద నిలిపి, వాచ్ మన్ ని పలకరిస్తూ దారి తీశాను లోపలికి. అతను సంతోషంగా చూసి నన్ను విష్ చేశాడు. అతనితో నాకు చాలా అవసరముంది. అతనితో

నా ఎలిబీని ఎస్టాబ్లిష్ చేసుకోవాలి. ఇటుపైన రాత్రంతా నేను బైటికి వెళ్ళలేదని సాక్ష్యమిస్తాడు, ఇన్‌వెస్టిగేషన్ నా వరకూ వస్తే.

నాల్గో అంతస్తులో నా ఫ్లాట్‌లోకి ప్రవేశించి, వెంటనే తలుపు మూసి గడియపెట్టాను. వేగంగా ఫోన్‌ని సమీపించి, బాస్ ఇంటి నెంబర్ తిప్పాను. అతను వెంటనే రెస్పాన్స్ ఇచ్చాడు. నేను రిపోర్టు చేశాను పరిస్థితి బాగున్నట్లు. అతను విని గుడ్‌నైట్ చెప్పాడు.

నేను ఫోన్ పెట్టేసూ సందేహించా. ఒకవేళ బాస్ మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తే? డ్యూటీ దిగాక బాస్ డిస్టర్బ్ చేయడు, కానీ ఏదైనా అత్యవసరమొస్తే? అలాటి అవసరం ఈ గంటలోగా రాదని-రాకూడదని బలవంతంగా సమాధానపడ్డాను.

అప్పుడు షెల్ఫ దగ్గరకు నడిచి దానిమీద ఏర్ బ్యాగును అందుకున్నాను. జిప్ లాగి అందులోని వస్తువులు బయటికి తీశాను. అవన్నీ మధ్యాహ్నం సమకూర్చుకున్నవి. ఒక జత బ్లూ కలర్‌లో రెడీమేడ్ కాటన్ డ్రెస్సు, ఒక జత మెత్తని అడుగులు గల కాన్వాస్ బూట్లు, ఒక జత ఉల్లన్ గ్లవ్స్, సుత్తీ పటకారూ స్క్రూడ్రైవర్లూ మొదలైన పనిముట్లు కొన్ని, రెండు నైలాన్ తాడుముక్కలు, అరవై అడుగుల కొబ్బరితాడు ఒకటి, ఒక ఎడ్హెసివ్ టేప్, ఒక పెద్ద సైజులో పేపరు వెయిట్, పెన్ సెల్ టార్చి ఒకటి, గ్లాస్ కటర్, ఒక నల్లని గుడ్డతో తలమీదుగా వేసుకొనే ముసుగూ.... దానికి కళ్ళూ ముక్కూ స్థానాల్లో రంధ్రాలున్నాయి.

డ్రెస్సూ, బూట్లూ, వేసుకొని; గ్లవ్స్ చేతులకి తొడు

కున్నాను. మిగిలిన వస్తువుల్ని వేలిముద్రలు లేకుండా శుభ్రంగా తుడిచి తిరిగి బ్యాగులో సర్దాను.

అప్పుడు గదిలో లైటార్పేసి ఫ్యాను వేసివుంచి కిటికీ తెరిచాను.

అవతల లైట్ల వెలుగులో బాలానగర్ ఇండస్ట్రియల్ ఏరియా దేదీప్యమానంగా అగపడుతోంది .... కొబ్బరి తాడుని కిటికీ హింజ్ కి కట్టి, బలంగా లాగిచూసి, కిటికీ అవతలకి జారవిడిచాను. అది కింది అంతస్తుని దాటి వెళ్ళింది. ఆ క్రింది భాగం పబ్లిక్ వీధి. వాచ్ మెన్ ఇటు తిరిగే వీలు లేదు. ఫ్లాట్ ఆవరణ అంతా ముందు భాగంలోనే వుంది. ఈ వెనుక వీధిలో బాగా రాత్రయితే జనసంచారం వుండదు. లైట్లు వుండవు.

బ్యాగుని భుజానికి తగిలించుకుని కిటికీ ఎక్కి అవతలకి దిగాను, తాడుని గట్టిగా పట్టుకొని. మరుక్షణం వేగంగా జారుకుంటూ కిందికి వెళ్ళిపోసాగాను. కింద మూడో అంతస్తు కిటికీ షేడ్ తగిలి జాగ్రత్తగా దానిపై పాదాలు మోపాను. ఏమాత్రం చప్పుడు కాలేదు.

తిరిగి అక్కడ్నుంచి కిందికి బయలుదేరాను. మధ్యలో వచ్చిన షేడ్స్ అన్నీ జాగ్రత్తగా దాటుకుంటూ రెండు నిమిషాల్లో హఠాత్తుగా వచ్చి నేలమీద పడ్డాను అడ్డంగా. తాడు ఆరడుగుల ఎత్తులో అంతమైంది.

అక్కడ్నుంచి లేచి వీధిలోకి దారితీశాను గబగబా. వీధిలో ఎవరూ లేరు.

సమయం ఒంటిగంట కావస్తోంది. వీధి దాటేసి, మెయిన్ రోడ్డుమీదకొచ్చి, చీకటిగా వున్నచోట ఆటోని ఆపి ఎక్కి కూర్చున్నాను. చీకట్లో అతను నన్ను గుర్తించలేదు. అక్కడ్నుంచి ఏకధాటిగా బేగంపేట,

అమీర్ పేటల మీదుగా పంజాగుట్ట చేరుకొని, మళ్ళీ చీకటి స్థలంలో దిగిపోయాను. అక్కడ్నుంచి తిరిగి రిక్షాలో బయల్దేరి బంజారా హిల్స్ దరిదాపులకి చేరుకుని దిగిపోయాను.

బంజారా హిల్స్‌లో రాత్రులు ప్రవేశించడం కష్టం. బీట్ కానిస్టేబుల్స్ తిరుగుతుంటారు. వాహనాలు ఇట్టే దృష్టిలో పడతాయి. కాలినడకన వెళ్తే వాళ్ళు ఎదురొస్తే ఏ బంగళా కాంపౌండులోకో దూకేసి తప్పించుకోవచ్చు. రావ్ ఇంటికొస్తున్న దొంగ బహుశా ఇలాగే వస్తోండవచ్చు.

నేను అలాగే చేరుకున్నాను. పోలీసులెవరూ ఎదురు కాలేదు. రావ్ బంగళా చేరుకొని కాంపౌండ్ దగ్గర నక్కి నిలబడ్డాను. లోపల యెక్కడా లైట్లు లేవు. నిశ్శబ్దంగా చెట్లూ చేమల ఆకారాలు మాత్రం కన్పిస్తున్నాయి. పహారా కాస్తున్న దిలీప్ యెక్కడా కనిపించలేదు. ఒక్క నిముషం ఎదురుచూశాను. అప్పుడు కన్పించాడతను, టార్చి వేసుకుంటూ బంగళా వెనకనుంచి వస్తూ.

నా గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. అతన్ని దెబ్బ తీయాలి! ఏమాత్రం అవకాశం తప్పినా నన్ను పని గట్టేసాడు!

బ్యాగులోంచి ముసుగుతీసి తొడుక్కున్నాను. తర్వాత పేపరు వెయిట్ తీసుకొని, బ్యాగును కాంపౌండులోకి జారవిడిచాను జాగ్రత్తగా.

దిలీప్ నడుచుకుంటూ వచ్చి మొక్కల చాటున నేను కూర్చునే స్థలంలో కూర్చున్నాడు కుర్చీలో, టార్చి

ఆశ్వని.

నేనాలస్యంగాకుండా కాంపౌండులోకి దిగి పేపరు వెయిట్ ని కుడిచేతిలో బలంగా పట్టుకొని, వేగంగా పరుగుతీశాను వంగి అతని దిశలో.

గడ్డిలో నా బూట్లు శబ్దం చేయడంలేదు. నా వేళ్ళు పేపర్ వెయిట్ ని గట్టిగా చుట్టివేసున్నాయి. శ్వాస వేగం హెచ్చి యెక్కడ అలికిడవుతోందోనని అదురు పుట్టింది....

అలాగే ఉరికి, అతని సమీపంలో మొక్కల్ని ఆనుకుని పడుకున్నాను బోర్లా. అతను కదల్లేదు. సిగరెట్ కాలుస్తూ ఎటో చూస్తున్నాడు.

అప్పుడు సిద్ధమయ్యాను. మొక్కల కాండాన్ని రెండు చేతులతో పట్టుకొని గట్టిగా వూపిరి వదిలాను. ఆకులు గలగలమన్నాయి ఒక్కసారిగా. కిందనుంచి గమనిస్తున్న నాకు, హఠాత్తుగా లేచినిలబడ్డ ఆలీవ్ కన్పించాడు. అతని చేతిలో సిగరెట్ జారిపడింది, టార్చి వెలిగింది. అతని అడుగులు అతిజాగ్రత్తగా నావైపు పడసాగాయి....

నా రక్తం వేగంగా ప్రసరించింది .... కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాను. అతను వచ్చి నాకు రెండడుగుల దూరంలోనే నిలబడ్డాడు మొక్కలవతల.

క్షణాలు గడిచిపోతున్నాయి. అతనిలో కదలికలేదు. టార్చి వెలుగు దూరంగా పడుతోంది కాంపౌండు గోడల మీద. నేను చేతులు నెమ్మదిగా చాపసాగాను. నెమ్మదిగా, అతి నెమ్మదిగా చాపి, కిందనుంచి అతని కాళ్ళు రెండూ పట్టి లాగేశాను శక్తంతా ఉపయోగించి—

అతను తూకం తప్పి వెల్లికితలా విరుచుకుపడ్డంతో,

ఒక్క ఎగురుతో మొక్కలమీంచి దూకి, దాడిచేయ బోయాను అతనిమీద పేపర్ వెయిట్‌తో—

కానీ అతను తేరుకున్నాడు. తేరుకొని ఒక్క ఉదుటున చిరుతలా లేచాడు, కాలు నాకేసి విసురుతూ. ఆ తాకిడికి నా తొడ పగిలినట్లయింది! అయినా ఓర్చుకుంటూ విజృంభించాను అతనిమీదికి— చేత్తో లాగి దెబ్బ కొట్టాను అతని నుదురుమీద. అతని చేతిలో టార్చి రివ్వున వెళ్ళి ఎక్కడో పడింది. అతని చేతులు నా కంఠాన్ని చుట్టివేయబోవడంతో మరో దెబ్బ తీశాను నడినెత్తిమీద. ఒక్క మూల్గు మూల్గి ఊ....హుఁవ్! అని తలపట్టుకొని కూలిపోయాడు అక్కడే!

నేను గబుక్కున వంగి మరో దెబ్బ కొట్టాను తల వెనుక. చాలు! ఇక గంటవరకూ లేవడు. ఆయాసంతో వగరుస్తూ నా చేతిలో పేపర్ వెయిట్‌ని చూశాను. అతన్ని అలా కొట్టడం బాధ కలిగించింది.... అక్కడ్నుంచి పరుగెత్తి కాంపౌండు గోడ దగ్గర నా బ్యాగు తెచ్చుకున్నాను.

అందులోంచి నైలాన్ తాళ్ళుతీసి అతని కాళ్ళు, చేతులు కట్టేశాను. ఎడ్‌హెసివ్ టేప్ నోటికి అతికించాను. అతన్నలా వదిలేసి సేఫ్ గదివున్న బాల్కనీ క్రిందకి చేరుకున్నాను. అక్కడ నీళ్ళపైపు పట్టుకొని పైకి ఎగ్రబాకసాగాను గబగబా....

బాల్కనీలోకి దిగి బ్యాగులోంచి పెన్ టార్చి, గ్లాస్ కట్టర్ తీశాను. టార్చిని కిటికీలో వున్న పూల కుండీలో వేసి, అందులో మెరుస్తున్న పెద్ద స్టీలు తాళం చెవిని చూశాను. దాన్నందుకుని అటూ యిటూ తిప్పి చూశాను. దీనిమీద లీల కేలిముద్రలుండవచ్చు. దాన్ని

పట్టు అంచుకి తుడిచి జేబులో వేసుకున్నాను.

అప్పుడు గ్లాస్ కటర్‌తో కిటికీ అద్దంమీద లోపల గొళ్ళెంవున్న చోట చేయి లోపలికి పెట్టి గడియ తీసేశాను. రెక్క తెరుచుకుంది. గ్లాస్ కటర్‌ని కిటికీలో పెట్టి లోపలికి దిగాను బ్యాగుతో.

నా గుండె వేగం హెచ్చింది.... ముసుగుతీసి కిటికీలో పెట్టాను. టార్చివేసి సేఫ్‌వైపు నడిచాను.... హఠాత్తుగా నాకేదో జ్ఞాపకం వచ్చింది. గబుక్కున చెయ్యి జేబులో పెట్టి చూశాను. బ్యాగు తెరచి లోపల చూశాను. లేదు! నా రివాల్వర్ లేదు! ఏమైంది? విడిచేసిన ప్యాంటులో మరిచానా? ఎక్కడన్నా జారిపోయిందా? నాకేమీ పాలుపోలేదు. వున్నట్టుండి నా వళ్ళంతా చెమటలు పట్టేసింది. ఆందోళన అణచుకుంటూ పని కుపక్రమించాను.

బ్యాగులోంచి స్క్రూడ్రైవర్ తీసి సేఫ్ కీ హోల్ చుట్టూ గీతలు పెట్టాను. పటకారుతో హేండిల్‌ని డ్యామేజి చేశాను. సుత్తితీసి నేలమీద పెట్టాను. అప్పుడు తృప్తి చెంది తాళంచెవితో సేఫ్‌ని తెరిచేశాను.

డోర్ పట్టిలాగి, లోపల టార్చి వేసినప్పుడు—ఓహ్—ఎంత సొమ్ము! ఎన్ని నగలు! ఏమి అదృష్టమిది! నా కళ్ళు రెప్పపడడంలేదు. గొంతు తడారిపోతోంది. వెన్నులోంచి విపరీతమైన చలి పుట్టుకొచ్చి వ్యాపించింది నిలువునా! అదుపుకొనూ చేయి చాపాను లోపలికి. గుప్పిట బిగించి అందినన్ని తీశాను వెలుపలికి. ఉద్వేగంతో ఒక్క కేక వేయాలనిపించింది వాటి స్పర్శకి!

ఒక్క విసురుతో అప్పుడు భళ్ళున తెరుచుకుంది తలుపు—

ఎటువంటి హెచ్చరికా లేకుండా గది ప్రకాశవంత మైంది హఠాత్తుగా లైట్లు వెలిగి. అప్పుడంది ఒక మృదువైన కంఠం వెనుకనుంచి ఎంతో ఆప్యాయంగా.

"కమలాకర్! యూ ఫూల్, ఇటు చూడు!"

13

ఏం జరుగుతోందో నాకు తెలియదు. నాకసలు ఏమీ తెలియడంలేదు! తేరుకు నేలోపు అంతా జరిగిపోయింది. తిరిగిచూసిన మరుక్షణం కళ్ళుచెదిరే మెరుపు నన్నాక్ర మించుకుంది ఒక్క క్షణం! ఆ తర్వాత హఠాత్తుగా నవ్వు! అదే నన్ను అదిరిపడేలా చేసింది ప్రక్కలో బాంబు పడ్డట్లు!

తేరుకొని చూసిన నాకు ఎదురుగా ప్రతాపరావు కన్పించాడు! మెడలో ఫ్లాష్ కెమెరాతో!

అతను నవ్వుతున్నాడు. ఇంకా పడీపడీ నవ్వుతున్నాడు. అతని నవ్వు చూసి నన్ను నేను చూసుకున్నాను. వొళ్ళంతా చెమటతో తడిసిపోయి, చెరో చేతిలో టార్చి నగలతో!

అప్పుడు—ఏదో అలికిడైంది కిటికీ దగ్గర. చటుక్కున చూశాను తలతిప్పి. సుతారంగా ఒక చెయ్యి లోపలి కొస్తూ కన్పించింది....ఏదో నల్లని వస్తువు మెరుస్తూ కన్పించింది దాని గుప్పిట. దాని దిశ రావ్ వైపు తిరుగు తోంది మెల్లిగా..నా ప్రాణాలెగిరిపోయాయి అది చూసి! రావ్ అది గమనించినట్లులేదు! అతనింకా అలాగే నవ్వు తున్నాడు.

చేతుల్లోని వస్తువుల్ని జారవిడిచేసి ఒక్క గంతులో అతని మీదికి వెళ్ళి దూకాను, అతన్ని దూరంగా తప్పించేస్తూ. నేనలా చేయడమూ, నా వెనుక పెద్ద

ప్రేలుడు సంభవించడమూ కేవలం ఒక్క క్షణం తేడాతో జరిగిపోయింది. మేమిద్దరం కింద దొర్లుతూ వెళ్ళి గదవతల నడవలో పడ్డాం—

ఆ ధ్వనికి కెవ్వున అరుస్తూ పడగ్గదిలోంచి వురికి వచ్చింది లీల! రావ్ నన్ను విడిపించుకుని లేచి నిల బడ్డాడు ఒక్క ఉదుటున. అతని చేయి జేబులోకి వెళ్ళింది చటుక్కున—

"చూడు కమలాకర్, దాని నటన చూడు!"

ఆమె ఇంకా మమ్మల్ని చేరుకో నేలేదు అలా అరుస్తూ. రావ్ చేతిలో రివాల్వర్ ప్రత్యక్షమై ఆమె గుండెని చీల్చి చెండాడింది! రక్తం జివ్వున వెలువడి, ఆమె కేక ఆగిపోయి వస్తున్నపళంగానే వెనక్కి విరుచుకుపడి పోయింది!

నా కాళ్ళక్రింద నేల జారిపోయినట్లయింది....!! ఆ ప్రక్క గదితలుపు దబదబా మోగుతోంది. లోపలినుంచి వెక్కి అరుపులు విన్పిస్తోన్నాయి. తలుపు బయట గడియ పెట్టివుంది. రావ్ వెళ్ళి అతన్ని సముదాయిస్తున్నాడు. నచ్చజెప్తున్నాడు....అప్పుడే శివకుమార్ సేఫ్ గదిలోకి కిటికీలోంచి దూకాడు.

అతను వేగంగా పరుగెత్తి వస్తూ, కిటికీలో నేను వదిలిన ముసుగూ, నేలమీదపడున్న రివాల్వరూ అందుకుని వచ్చాడు. నేను వెర్రిగా కేక పెడుతూ రావ్ కు అడ్డంగా వెళ్ళాను రక్షణగా.

శివకుమార్ నన్ను చూసి పకపకా నవ్వాడు. "మీరు పొరబడ్డారు!"

రావ్ నన్ను పక్కకు నెట్టి అతనివైపు కదిలాడు, "సక్సెస్?"

"సక్సెస్, సర్!"

"కమాన్, లెట్స్‌గో!" రావ్ కిందికి పరుగు తీశాడు వేగంగా.

నేనయోమయంగా వెర్రిగా వాళ్ళిద్దర్నీ, కింద నిర్జీవంగా పడివున్న లీలనూ చూసి వాళ్ళ వెంట ఉరికాను కిందికి.

రావ్ బయట తోటలోకి వెళ్ళి ఎడమవైపు పరుగు తీశాడు. అక్కడ సేఫ్ గది బాల్కనీ కింద ఆగిపోయి చూడసాగాడు టార్చ్ వేసి.

అక్కడ బోర్లా పడిపోయి ఒక ఆకారం వుంది. దానిలో కదలిక లేదు. దాని తలచుట్టూ పెద్ద రక్తపు మడుగు వుంది___

నా వళ్ళు చల్లబడిపోయింది!

శివకుమార్ నా వైపు తిరిగి అన్నాడు. "మీకభ్యంతరం లేకపోతే మీ గ్లవ్స్ తీసిస్తారా?"

"ఎందుకు? ఆ శవం ఎవరిది?" అరిచాను ఉద్రేకంగా.

అతను నవ్వి చొరవగా తనే నా గ్లవ్స్ తీసుకొని, శవం దగ్గరకి వెళ్ళి దాని చేతులకి తొడిగాడు.

రావ్ అప్పుడు తన జేబులోంచి రివాల్వర్ తీసి శవం మీదికి విసిరాడు, శుభ్రంగా వేలిముద్రలు తుడిచి.

"గుడ్. నౌ గెట్ ది పోలీస్!" అన్నాడతను కుమార్‌కు కెమెరా అందిస్తూ.

శివకుమార్ ఆ కెమెరా తీసుకుని ఇంట్లోకి పరుగు తీశాడు.

నా గుండె అదిరింది పోలీసుల పేరెత్తగానే!

"మిస్టర్ రావ్! పోలీసులెందుకు నన్నేం చేస్తున్నారు?" అనర్చాను పిచ్చిగా.

అతను నవ్వి అక్కడ్నుంచి కదిలాడు. తిన్నగా దిలీప్ పడున్న చోటికెళ్ళి అతన్ని పరీక్షగా చూడసాగాడు. నేను అసహనంగా, ఆవేశంగా వెళ్ళి అతని ప్రక్కన ఆగాను. "మిష్టర్ రావ్ మాట్లాడండి!"

అతను సిగరెట్ వెలిగించుకుని ఆ ప్రక్కనే కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. తలెత్తి నా ముఖంలోకి తీక్షణంగా చూశాడు.

"గుడ్, బాగుంది. అతన్ని బాగా కట్టిపడేశావు...."

"ఓహ్,నన్నేం చేస్తున్నారు! పోలీసులకప్పగిస్తారా?"

"నిన్నేం చేయడంలేదు, కమలాకర్ నువ్వెళ్ళి పోవచ్చు."

"నన్నేం చేయకపోతే ఆ ఫోటో ఎందుకు తీశారు?"

"అది—నా సెక్యూరిటీ కోసం."

"మీకు సెక్యూరిటీ దేనికోసం?"

"వాళ్ళిద్దర్ని చంపినందుకు."

"ఎందుకు చంపారు వాళ్ళని?"

అతను పకపకా నవ్వాడు, "నీకేం తెలుసు కమలాకర్? యూ ఆర్ ఫూల్! నువ్వెంత మోసపోయావో నీకు తెలుసా? నీకేం తెలియదు. ఆ లీల నీ స్వంతమైందను కున్నావా? అది నాకే స్వంతం కాలేదు! చాలా ఆలస్యంగా తెలిసింది దానికో లవర్ వున్నాడని. ఆ లవర్ అదుగో అక్కడ చచ్చిపడున్నాడు తలపగిలి. నరేష్ అట వాడి పేరు. ఎంత కాలంగా సాగుతోందో నాకు తెలీదు. మూడ్నెల్ల క్రితమే తెలిసింది. తెలిసీ దాన్ని నేనేమీ నిలదీయలేదు తెలుసా! అది బుకాయిస్తుంది. కాదని దబాయిస్తుంది. ఏమిటి ప్రయోజనం?

"నేను మోసపోయానని తెలిస్తే ఎందుకు చేశావు

మోసమని అడుగను. గవ్ చిన్ గా నాకు తోచిన శిక్ష విధించి వదులాను. లీల నన్ను మోసం చేసింది. నామీద ఆ ప్రేమా, వాత్సల్యం, విక్కీపట్ల మమకారం అంతా నా డబ్బుకోసం చేస్తున్న నటన అని, దాని లవర్‌తో మాటల్ని బట్టి గ్రహించాను. అప్పుడు నే నేం చేశానను కున్నావు? వాళ్ళ ఆలోచనల్ని ఎప్పటికప్పుడు తెలుసు కొంటూ వుండడానికి నియమించాను శివకుమార్‌ని."

అతను క్షణమాగి తిరిగి చెప్పసాగాడు....

"శివకుమార్ మిలిటరీలో పనిచేశాడని నీకు తెలుసు. ప్రతిదీ పర్ ఫెక్టుగా చేస్తాడు. నేను చెప్పిందే తడవుగా ఈ ఇంటినీ, ఆ లీల లవర్ యింటిని బగ్గింగ్ చేసేశాడు. ప్రతి గదిలోనూ ప్రతిచోటా మైక్రోఫోన్ అమర్చాడు ఎంతో రహస్యంగా. వింటున్నావా? ఫోన్స్‌ని కూడా టాప్ చేశాడు. మా నౌఖరు రాజుకి ట్రైనింగ్ ఇప్పించాడు ఎవరికీ తెలీకుండా. రిసీవర్‌ని వాడి అవుట్ హౌస్‌లో అమర్చాడు. నేను లేనప్పుడు ఇంటికొచ్చే ప్రతి ఫోన్ కాల్, ఎవరైనా వ్యక్తులు వస్తే వాళ్ళ మాటలూ అన్నీ రాజు తన అవుట్ హౌస్‌లో కూర్చుని రికార్డు చేస్తూంటాడు.

"లీలకు ఇదేమీ తెలీదు. ఆమె లవర్‌ని కలుసుకో డానికి వెళ్తే కుమార్ వెంటాడి ఆ లవర్ ఇంటివెనుక తీసుకున్న అద్దె ఇంట్లో కూర్చుని రిసీవింగ్ ఎక్విప్ మెంట్‌తో వాళ్ళ మాటలన్నీ రికార్డు చేస్తాడు. ఆ టేప్స్ తెచ్చి యెప్పటికప్పుడు నాకు వినిపిస్తుంటాడు......... వింటున్నావా?"

నాకప్పుడు గుర్తొచ్చాయి రెండు సంఘటనలు....ఆ రోజు రాత్రి లీలతో తోటలో మాట్లాడుతున్నప్పుడు

వెనుక మొక్కలు అలికిడి కావడమూ, తర్వాత రాజా వేగంగా అవుట్ హౌస్‌లోకి ఉరికి తలుపు వేసు కోవడమూ....

"వింటున్నావా, కమలాకర్? అలా నేను వాళ్ళ ఆలోచనలన్నీ తెలుసుకున్నాను. మైగాడ్, ఎలాటి ఆలోచనలవి! నమ్ముతావా? దే ప్లాన్డ్ టు కిల్ మీ! నన్ను చంపి నా యావదాస్తినీ కబళించాలని చూశారు. నేను విల్లు రాయలేదని దానికి తెలుసు. ఈ లోగానే నన్నంతంచేస్తే ప్రయోజనముంటుందనుకున్నారు.

"కానీ ఆ పని ఎలా చేయాలో వాళ్ళకంతుపట్టలేదు. చాలాకాలం వరకు ఓ నిర్ణయానికి రాలేకపోయారు. ప్రతి నిర్ణయంలోనూ వాళ్ళకేదో అపాయమే కన్పిస్తోంది. అలా చూసి చూసి చివరికి నేనే ఇన్‌స్పిరేషన్ ఇవ్వాలనుకున్నాను వాళ్ళ ప్లానుకి. అప్పుడేం చేశాననుకున్నావు?"

"ఏం చేశారు, మిష్టర్ రావ్?"

"అలా రెచ్చిపోకు. నిదానించు. వాళ్ళకు ఇన్స్పిరేషన్ ఇవ్వడం ఒక్కటే కాదు, దాన్ని తగు విధంగా నా ప్రయోజనంకోసం ఉపయోగించుకోవాలని కూడా తలపోశాను. అంటే వాళ్ళు దాన్ని అమలుపరచిన క్షణంలోనే బెడిసికొట్టి, వాళ్ళమీదికే ఎదురుతిరిగి అంత మొందించాలి. నేను క్షేమంగా బైటపడాలి. అరమైందా? వాళ్ళది ఎత్తు అయితే నాది పైయెత్తు. అప్పుడు వెంటనే యాక్షన్ మొదలైంది—ఇంటిమీదికి దొంగ దాడి ప్రారంభించాడు. శివకుమార్ అలా ముసుగులో రాసాగాడు.

"ఆ నగలకోసం నిజంగానే దొంగ ప్రయత్నిస్తు

న్నాడని నమ్మింది లీల. అప్పుడు వెంటనే పోలీసు రిపో ర్టివ్వమంది. కానీ నా ఆలోచన అది కాదుగా? నేను మీ డిటెక్టివ్ ఆఫీసుకొచ్చాను. నాకో ఇద్దరు మనుషులు అవసరం నా అయిడియా ప్రకారం. మీ బాస్‌ని సంప్ర దించి ఏర్పాటు చేసుకున్నాను. నేనా నాల్గురోజులూ బొంబాయిలో వుంటానని బుకాయించాను. ఇక్కడే గండిపేట దగ్గర కాటేజీ తీసుకొని అందులో వున్నాను. మీ బాస్ నియమించే మనుషులెవరో తెలుసుకోవాలను కున్నాను. అప్పుడు మీ బాస్ చూపించిన ఫోటోల్లో నువ్వు నాకు నచ్చావు....

"కమలాకర్, నీమీద నాకు ఆశకల్గింది. అందగాడివి, నీ ముఖంలో ఆకర్షణ వుంది. పైగా డిటెక్టివ్ తెలివి తేటలున్నాయి. లీల నన్ను చంపాలనుకొంటోంటే, యెలాగె నా నీ ఆకర్షణకు లొంగిపోయి, డిటెక్టివ్‌గా నీ తెలివితేటల్ని ఉపయోగించుకునే అవకాశాన్ని వదులుకో దన్నది నా అంచనా. అదే నేను వాళ్ళకి కల్గించ దల్చుకున్న ఇన్స్పిరేషన్. అది తప్పలేదు సరికదా నన్నాశ్చర్యంల్లో ముంచెత్తింది కమలాకర్! నువ్వూ లీల పాత ప్రేమికులని నాకేం తెలుసు! మై గాడ్! ఆ లీల యెంతమందిని....

"మీ హిస్టరీ విని అదిరిపోయాను! శివకుమార్ రోజూ టేప్స్ తెచ్చి విన్పిస్తున్నాడు కాటేజీలో .... ఆమె మోసం చేసిందన్న కసితో వున్న నీవు ఆమెనెక్కడ చంపేస్తావోనని భయపడ్డాను. కానీ నేను చెప్పలేదూ— అది సరిగ్గా నేననుకున్నట్టుగానే నిన్ను లొంగదీసుకుంది! దాంతో నీ పగా ద్వేషమూ అన్నీ చుట్టి అవతలపారేసి ఆమెని విడిచి క్షణం ఉండలేని స్థితికొచ్చేశావు...."

నవ్వాడతను పకపకా. "వెల్ మై బాయ్, నువ్వు మోసపోయావు. మళ్ళీ మోసపోయావు. అది నిజంగా నిన్ను ప్రేమించిందనుకున్నావా? నీతో వచ్చేస్తుందనుకున్నావా కులుకుతూ? అదేం కాదు. దాని నిజస్వరూపం నువ్వు తెలుసుకోలేదు. అది నిన్ను పావుగా ఉపయోగించుకోవాలనుకుంది తన పథకంతో. లవర్ తో కలిసి అంతా సిద్ధం చేసుకుంది....వింటున్నావా?

"ప్రతి రాత్రి నిన్ను తోటలో కలుసుకునేది నాకు నిద్రమందిచ్చి—అది నేను నిశ్చింతగా తాగేసి పడుకునే వాణ్ణి. అంతా రాజు చూసుకునేవాడు. తోటలో మీ మాటలన్నీ వినేవాడు మొక్కలచాటున కూర్చుని టేప్ రికార్డర్ తో. దానిమీద నీకు పిచ్చి బాగా ముదిరి నీతో వచ్చేయమని బలవంతం చేస్తోంటే, దానికి నీమీద మంచి గ్రిప్ దొరికింది. ఏమీ లేని నీతో యెక్కడికీ రాలేనని నిరాకరిస్తూ, యెలాగైతే నేం చివరికి నీ పౌరుషాన్ని రెచ్చగొట్టింది యెంతో తెలివిగా....అనుమానం కలక్కుండా.

"లీలను నమ్మావు. ఈ దొంగతనానికి పూనుకున్నావు. ఫూల్ ప్రూఫ్ అయిడియా. నీమీదెవరికీ అనుమానం కలగదు. యెలిబీ కూడా సృష్టించుకున్నావు. అచ్చం నేను సిద్ధం చేసిన దొంగ గెటప్ లోనే వచ్చావు. దిలీప్ ని పడగొట్టావు. ఇక పైకివెళ్ళి సొమ్ము మూటగట్టుకోవడమే తరువాయి అనుకున్నావు....కానీ అంతా తారుమారైంది కదూ?"

అతను కోపంగా చూశాడు నా వైపు. "నీకు తెలుసా ఫూల్, నువ్వెలాటి ట్రాప్ లోకి అడుగు బెట్టబోయావో? వాళ్ళ ప్లానేమిటో తెలుసా నీకు? విను! నువ్విలా దొంగతనానికొచ్చినప్పుడు, సేఫ్ తెరచి సొమ్ముతీస్తున్న సమ

యంలో, లీల నన్ను లేపి పంపాలనుకుంది దొంగవచ్చినట్లు చెబుతూ. అప్పుడు ఉద్రేకంతో నేను నువ్వున్న గదిలోకి వచ్చి రావడంతో నే—కమలాకర్—ఆ బాల్కనీలో కిటికీ అవతల సిద్ధంగా దాచుకునున్న దాని లవర్ నీ రివాల్వర్ తో నన్ను లేపేసి, వేలిముద్రలు శుభ్రంగా తుడిచి దాన్ని గదిలోకి విసిరేసి పారిపోవాలనుకున్నాడు.

"ఆ షాట్ విని లీల కేకలువేస్తూ పరుగెత్తుకొచ్చి, అక్కడ దృశ్యాన్ని చూసి, చాకచక్యంగా తలుపులు మూసి కిందికి వెళ్ళి ఫోన్ చేయాలనుకుంది పోలీసులకి. నువ్వు దొంగవు! హంతకుడివి! నీకున్న ఈ మంచి అవకాశాన్నుపయోగించుకుని ఆ నగలు దోచుకుంటూండగా, మధ్యలో నేను రావడంతో రివాల్వర్ తో కాల్చి చంపేశావని చెప్పాలనుకుంది పోలీసులకి.

"ఆ రివాల్వర్ నీ దగ్గర మీరిద్దరు తోటలో కలుసుకున్నప్పుడు తస్కరించి, తన లవర్ కోసం కిటికీ షేడ్ మీద వుంచింది. గదిలో అది పోలీసులకు దొరుకుతుంది. దానిమీద సహజంగా నే నీ వ్రేలిముద్రలుండవు. గ్లవ్స్ తొడుక్కున్న కారణంగా అని భావిస్తారు. నువ్వేమంటా వప్పుడు? ఏం చేస్తావు? మీరిద్దరూ ప్రేమికులనీ, ఆమే ఆ పనికి పురిగొల్పిందనీ నన్ను చంపింది నువ్వు కాదనీ ఋజువు చేసుకోగలవా? ఏ ఆధారాలతో? అంతా ఆమె మాటనే నమ్ముతారు. సమాజ దృష్టిలో మీ స్థితిగతుల తారతమ్యం ఆమె వాదననే బలపరుస్తుంది!"

"ఆమె అలా చేస్తుందంటే నమ్మను!" అన్నాను ఆవేశంగా.

"అలాగే చేయాలనుకుంది, మై బాయ్. నిన్నలా జైలుకి పంపి నా యావదాస్తినీ తన లవర్ తో స్వేచ్ఛగా

అనుభవించాలనుకుంది. లేకపోతే నువ్వనుకుంటున్నట్లు ఆ అయిదులక్షల సొమ్ముతో నీతో పారిపోయి దొంగబ్రతుకు బ్రతుకుతుందనుకున్నావా? ఆడవాళ్ళని నువ్వు సరిగ్గా అధ్యయనం చేయలేదు. ఆ డబ్బుతో వ్యాపారం చేసి నువ్వు గడిస్తావో గోవిందా చేస్తావో ఎలా తెలుసు? ఆమెకు ఆ లవర్ వున్నట్లు నీకు తెలిస్తే పరిస్థితి వేరుగా వుండేది. నా అదృష్టంకొద్దీ నీకది తెలియలేదు!

"నా అదృష్టంకొద్దీ ఇప్పుడంతా సవ్యంగా జరిగి పోయింది .... వాళ్ళు నన్నెలా చంపాలనుకున్నారో చెప్పాను. నేను వాళ్ళనెలా చంపానో చూశావు. దొంగొచ్చాడని లీల దాని అయిడియా ప్రకారం నన్ను లేపి పంపినప్పుడు, నేను వస్తూ రహస్యంగా కెమెరా తెచ్చుకున్నాను నా అయిడియా ప్రకారం. నిన్నాశ్చర్య పరచి ఫోటో తీశాను. కిటికీ అవతల ఆ బాసటుని గమ నించాను. కానీ చూడనట్లు నటించాను. సరిగ్గా ట్రిగ్గర్ లాగే క్షణంలోనే తప్పుకుని, వాడు రివాల్వర్ పడేసేలా చేయాలనుకున్నాను. ఇంతలో నువ్వే ప్రాణాలకు తెగించి నా మీదకు దూకావు! నన్నా షాట్ నుంచి తప్పించావు.

"వాడు కన్ఫ్యూజ్ అయి, షూట్ చేశాక రివాల్వర్ లోపలకు విసిరి పారిపోయాడు. కానీ సరిగ్గా వాడి నెత్తి మీద—ఆ కిటికీ షేడ్ మీద ఇనుపరాడ్‌తో సిద్ధంగా వున్న కుమార్ వాడి తల బద్దలుచేశాడు. వాడు పడి పోగానే కిందకొచ్చి, బాల్కనీలోంచి లేపి వాణ్ని తోటలోకి ఎత్తేశాడు—

"ఇటు నేను కేకలు వేస్తూ వచ్చిన లీలను షూట్ చేశాను. అది నాటు రివాల్వర్. దాన్నొకచోట రహ స్యంగా కొని తెచ్చాను. అదిప్పుడు ఆ లవర్ శవం దగ్గర

పడివుంది...దట్సాల్ కమలాకర్. లీల నన్ను నీ చేతులతో స్వయంగా చంపిస్తుందనుకున్నాను గానీ, ఇలా పరోక్షంగా వాడుకుని నిన్ను డబుల్ క్రాస్ చేస్తుందనుకోలేదు. వాళ్ళ ప్లానుకనుగుణంగా నా ప్లాను రూపొందించుకున్నాను. విజయం సాధించాను. ఏమంటావు?"

నే నేం అనలేదు. శివకుమార్ పరుగెత్తుకొచ్చాడు ఇంట్లోంచి—"సర్, అంతా రెడీ!" అంటూ

"పోలీసులొస్తున్నారా?" అడిగాడు రావ్.

"వచ్చేస్తున్నారు, సర్!"

"ఆ బాల్కనీలో రక్తముందేమో చూశావా?"

"తుడిచేశాను, సర్, ఆమె శవం కూడా సేఫ్ గదిలో చేర్చాను."

"గుడ్!" రావ్ నా వైపు తిరిగాడు, "కమలాకర్, ఇప్పుడు పోలీసులొచ్చేస్తారు. నా దగ్గర కథ సిద్ధంగా వుంది వాళ్ళకోసం. ఆ నరేష్ లీల లవర్ కాదు. రోజూ వచ్చే దొంగవాడే! ఇవాళ కట్టుబందోబస్తుతో వచ్చాడు. మీ మనిషి—ఈ దలీప్ ని అవుటాఫ్ యాక్షన్ లో పెట్టి, పైకి వెళ్ళి సొమ్ము దోచుకోబోయాడు.

"కానీ అలికిడి విని నేనూ లీలా లేచిరావడంతో మా మీదికి రెండుసార్లు కాల్చి పారిపోయాడు. ఆ ప్రకారం ఆ రివాల్వర్ లో రెండు గుళ్ళు తక్కువున్నాయి. ఆ కాల్పుల్లో లీల చచ్చిపోయింది. ఇప్పుడామె శవం ఆ గదిలోనే వుంది. నేను తప్పించుకున్నాను. కానీ దొంగ కిటికీలోంచి పారిపోతూ, ముసుగు వున్నందువల్ల సరిగా కనిపించక బాల్కనీలోంచి తలక్రిందులుగా పడ్డాడు నేలమీద—అంతే—అక్కడే తలపగిలి చచ్చిపోయాడు.

"గదిలో నీ బ్యాగూ పనిముట్లూ వున్నాయి. అవన్నీ

ఆ దొంగవే అనుకొంటారు. వాటిమీదా సేఫ్‌మీదా యెక్కడా వేలిముద్రలుండవు. నీ గ్లవ్స్ వాడికి తొడిగించాం కాబట్టి వాటి ప్రశ్నే వుండదు. క్లీన్ జాబ్. దొంగతనానికొచ్చి హత్యచేసి ఖతం అయ్యాడు. పూర్ ఫెలో. దట్సాల్, చాలా సింపుల్, ఇదంతా మన ముగ్గురికే తెలుసు. రాజుని వాడి పెళ్ళాంతో కావాలని ఊరికి పంపేశాను. రాజుకంతా తెలుసు కానీ, వాడి పెళ్ళానికి తెలియనివ్వలేదు. ఇలాంటి విషయాల్లో ఆడవాళ్ళని నమ్మను. అందుకే ఈ రాత్రి ఆమెతో ఇక్కడ వుండొద్దన్నాను—"

శివకుమార్ చటుక్కున నా జేబులోకి రివాల్వర్ తోశాడు. "సారీ, మీ రివాల్వర్‌లో గుళ్ళు తీసేసాను" అతన్నాడతను.

నేను అయోమయంగా చూశాను.

రావ్ అన్నాడు. "నువ్వేం భయపడకు, కమలాకర్. నీకేంకాదు. నేను చెప్పినట్లు వింటే క్షేమంగా వుంటావు. నువ్వు చేయవల్సిందల్లా ఇప్పుడు సింపుల్‌గా ఇక్కడ్నుంచి చెక్కేయడమే! మళ్ళీ ఈ ఛాయలకిగానీ, నన్ను చూట్టానికిగానీ రాకు. నీకు తెలిసినవన్నీ—నువ్వు చూసిందంతా ఇక్కడే మర్చిపో! నేను లీలను చంపానన్న కసి నీకుండొచ్చు. నామీద పగతీర్చుకునే ప్రయత్నం మాత్రం చెయ్యకు! నువ్వు పోలీసుల దగ్గర నా గురించి కీర్తనలు పాడాలనుకుంటే, ముందు నేను తీసిన ఫోటోని స్మరించుకో!

"ఒకవేళ నన్ను నువ్వు చంపేస్తే ఆ ఫోటో పోలీసులకి చేరుతుంది, ఒక చిన్న ఉత్తరంతో. ఇప్పుడు జరిగిన సంఘటన తర్వాత కొన్నాళ్ళకి తెగించి నువ్వా

ప్రయత్నం చేసినట్టూ, అది ముందే పసిగట్టి నేనా ఫోటో తీసినట్టూ, దాంతో నిన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తూ కొన్ని పనులకు వాడుకున్నట్టూ, అది నువ్వు సహించలేక నన్ను చంపేసినట్టూ ఆ ఉత్తరంలో వుంటుంది, జాగ్రత్త!

"అందుకని నాకు నువ్వు దూరంగా వుండు, క్షేమంగా వుంటావు! నీకు ప్రాణాలంటే నా గురించి ఆలోచించకు, మర్చిపో! అర్థమవుతోందా? నేను డైనమైట్‌ని, నాకు దూరంగా వెళ్ళిపో! అదుగో, అదుగో పోలీసులొచ్చేశారు! త్వరగా మరి! ఇక పిచ్చి ఆలోచనలు చెయ్యకు, క్విక్, పారిపో-ప్రాణాలంటే పారిపో!"

బయట హారన్‌లు మోగాయి. శివకుమార్ గేటు కేసి పరుగుతీశాడు. రావ్ విసురుగా లేచి నా రెక్క పుచ్చుకు లాగాడు. "అటు—ఆ గోడ దూకి పారిపో!"

నేను పరుగులంకించుకున్నా నక్కడ్నుంచి. నేను ప్రహరీగోడ చేరుకోగానే, పోలీసు వాహనాలు లోపల కొచ్చేశాయి. తటాలున గోడ దూకేసి నిలబడ్డాను అవతల గజగజ వణుకుతూ.

పోలీసులు వాహనాలు దిగి పోర్టికోలో ఉరికారు వేగంగా. రావ్, శివకుమార్‌లు పెద్ద గొంతుకలతో వివరిస్తున్నారు. చేతులు వూపుతూ ఏదేదో చెప్పేస్తున్నారు.... పోలీసులు ఉద్రేకంగా వింటున్నారు....

నా వొళ్ళంతా తడిసిపోయింది చెమటతో—

ఓ మై గాడ్! వీళ్ళెలాంటి హంతకులు!

వెనక్కి తిరిగి అడుకుండా పరుగెత్తసాగాను అక్కడ్నుంచి దూరంగా—ఆ రాక్షసత్వం నర్తించిన స్థలానికి సుదూరంగా—శాశ్వతంగా.

—:ఐ పో యిం ది:—